

Sindsro. Jeg synes, at der sker en Forfuskning af selve Dyrtidstillægsideen, og at det er en Lønningslovgivning, som er saa langt som overhovedet muligt fjernet fra — jeg havde nær sagt al Rimelighed, men i hvert Fald fra al demokratisk Lønningslovgivning og Tankegang. Nu er det ikke saaledes, at vi ikke erkender Tidens Vanskeligheder, og jeg tør sige, at disse Vanskeligheder ogsaa erkendes af store Kredse af Tjenestemænd, hvis jeg da ikke tør sige af samtlige Tjenestemænd her i Landet. I hvert Fald er de Tjenestemænd, jeg har talt med rundt omkring, ganske klare over, at de ikke i det lange Løb kan opretholde et Lønniveau, som ligger saa langt over den Fortjeneste, man er i Stånd til at opretholde indenfor det private Erhverv. Men det foreliggende Lovforslag er ikke Udtryk for fornuftig Hensyntagen til Tidens Vanskeligheder. Man kunde snarere sige, at det er Udtryk for, at man ønsker at komme over, hvor Gærdet er lavest. Det forekommer mig ogsaa, at den højtærede Minister i nogen Grad er i Strid med sin egen Fortid. Jeg kan ikke se rettere end, at dette Forslag ikke er paa Linie med den Lønningspolitik, den højtærede Finansminister har ført paa et tidligere Tidspunkt; thi hvad var Forudsætningen for disse Tillæg? Jeg erindrer en Udtalelse af den højtærede Finansminister i 1923, i hvilken han gjorde opmærksom paa den store Forskel, der var paa Dyrtidstillæg og Konjunkturtillæg. Han sagde, at Dyrtidstillæget havde til Hensigt at hjælpe paa det Eksistensminimum — det var det Ord, den højtærede Minister brugte —, som de allerlavest lønnede havde i Kraft af deres lille Løn, medens Konjunkturtillæget — som jeg ogsaa sagde før — var et Udslag af Nationens og Statens finansielle Tilstand. Jeg erindrer ogsaa, at den højtærede Finansminister en Gang udtalte, at han meget godt kunde tænke sig det Tilfælde, at Dyrtidstillæget gik op, medens Konjunkturtillæget samtidig paa Grund af Statens og Samfundets hele økonomiske Tilstand maatte gaa ned. Jeg synes derfor, at der ganske mangler Konsekvens i det Lovforslag, som den højtærede Finansminister her har fremsat, og som er vedtaget af et Flertal i Folketinget og, saa vidt jeg forstaaer, støttes af et Flertal her i Tinget. Hvorledes kan man, naar Forudsætningerne

for disse Tillæg er som nævnt, tage tre Portioner af Dyrtidstillæget fra de Mennesker, som sidder med et Eksistensminimum, og samtidig nøjes med at tage 10 pCt. paa Konjunkturtillæget, som skulde være Udtryk for Samfundets økonomiske Tilstand? Jeg maa i denne Forbindelse sige, at jeg ikke er enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Dahl), naar han mente, at Nationens og Statskassens Tilstand var udmærket. Jeg synes, at det ærede Medlem her gav Udtryk for et lovlig lyst Syn, og jeg finder, at særlig de sidste Dages Oplysninger har givet os ikke saa lidt at tænke paa i Anledning af Statskassens Forhold til et bestemt Institut her i Landet. Men jeg kan altsaa ikke forstaa den Stilling, den højtærede Minister indtager i Øjeblikket, set i Forhold til hans tidligere Standpunkt. Hvorledes kan man komme til det Resultat, at man kan tage uforholdsmæssigt meget fra dem, der sidder med et Eksistensminimum, medens man lader dem med de højere Lønninger beholde Konjunkturtillæget med en Nedsættelse af kun 10 pCt.? Det siger sig selv, at vi alene af Hensyn hertil ikke kan være med til et Forslag som det foreliggende. Det er ganske i Strid med Forudsætningerne paa det Tidspunkt, da man indførte denne Ordning. Det praktiske Resultat af en Lønningsordning som den foreslaaede er, at man, medens de højest lønnede kun gaar ned med ca. et Par Procent, giver de lavest lønnede en Lønnedsættelse paa 8 pCt., ja, maaske langt mere. Alle de Tjenestemænd, som f. Eks. findes i 16de, 17de og 18de Lønningsklasse, og som har Lønninger, der ligger omkring et Par Tusinde Kroner, vil gaa ned med en 7—8 pCt., og der er enkelte — det gælder de ugifte —, som vil gaa endnu langt mere ned. Samtidig bevares Lønningerne for de højest lønnede med et Tab paa kun ca. 2 pCt. af den samlede Lønningsmasse.

Jeg ved meget vel, at Lovforslaget er bygget paa en Overenskomst med en hel Del af Tjenestemændene, at det er et Forlig med dem, som man kalder for Embedsklasserne eller populært Guldsnorene. Men der er jo ogsaa andre end Guldsnorene; der er dem, hvis Kendetegn er et mindre ædelt Metal end Guld. De har ogsaa Krav paa et berettiget Hensyn, og jeg synes, at dette Hensyn mangler. Det er ikke tilstrækkeligt,